

Parler un peu de la rue du Métal maintenant. Revoir Paula qui se présente devant le numéro 30 bis ce jour de septembre 2007 et recule sur le trottoir pour lever les yeux vers la façade – c’est un moment important. Ce qui se tient là, dans cette rue de Bruxelles au bas du quartier Saint-Gilles, rue quelconque, rue insignifiante, rue reprise comme un vieux bas de laine, est une maison de conte : cramoisie, vénérable, à la fois fantastique et repliée. Et déjà, pense Paula qui a mal aux cervicales à force de renverser la tête en arrière, déjà c’est une maison de peinture, une maison dont la façade semble avoir été prélevée dans le tableau d’un maître flamand : brique bourgeoise, pignons à gradins, riches ferrures aux fenêtres, porte monumentale, judas grillagé, et puis cette glycine qui ceint l’édifice telle une parure de hanches. Alors, exactement comme si elle entrait dans un conte, exactement comme si elle était elle-même un personnage de conte, Paula tire la chevillette, la cloche émet un tintement fêlé, la porte s’ouvre, et la jeune fille pénètre dans l’Institut de peinture ; elle disparaît dans le décor.	Să vorbim un pic despre rue du Métal acum. Să o revedem pe Paula prezentându-se în fața numărului 30 bis în această zi de septembrie 2007 și trăgându-se înapoi pe trotuar pentru a-și ridica privirea înspre fațadă – e un moment important. Acolo, pe strada aceea din Bruxelles aflată în partea de jos a comunei Saint-Gilles, o stradă oarecare, o stradă neînsemnată, o stradă peticită ca un ciorap vechi de lână, se înalță o casă din povești: stacojie, venerabilă, în același timp enigmatică și retrasă. Și deja, se gândește Paula, pe care o doare ceafa de la cum și-a dat capul pe spate, deja e o casă de pictură, o casă a cărei fațadă pare să fi fost extrasă din tabloul unui maestru flamand: burgheză, din cărămidă, cornișă în trepte, ornamente bogate din fier la ferestre, ușă monumentală, vizor cu grilaj, apoi glicina care împrejmuiește edificiul aidoma unei podoabe pentru șolduri. Atunci, întocmai ca și cum ar pătrunde într-o poveste, întocmai ca și cum ea însăși ar fi un personaj de poveste, Paula trage zăvorul, clopoțelul scoate un clinchet înfundat, ușa se deschide, și tânăra intră în Institutul de pictură; dispare în decor.
Paula a vingt ans, un sac de sport Adidas bordeaux sur l’épaule, un carton à dessin sous le bras et des lunettes de soleil derrière lesquelles elle dissimule son strabisme, si bien que le vestibule où elle s’avance à l’instant se montre encore plus obscur à travers ses verres fumés, obscur mais fabuleux, dru, insituable. Odeurs de temple et de chantier. L’air, chargé de poussière en suspension, prend par endroits l’épaisseur de la brume, la lourdeur de l’encens, et le moindre mouvement, le moindre souffle y crée des millions de tourbillons microscopiques. Elle distingue une porte sur la gauche, un escalier, l’entrée d’un couloir au fond à droite. Elle commence à attendre.	Paula are douăzeci de ani, un rucsac sport Adidas bordo pe umăr, o mapă de desen la subraț și niște ochelari de soare în spatele cărora își ascunde strabismul, astfel încât holul prin care înaintează în acest moment se dovedește și mai întunecos prin lentilele fumurii, întunecos dar fabulos, îndesat, insesizabil. Mirosuri de templu și de șantier. Aerul, încărcat de praf în suspensie, prinde pe alocuri consistența ceții, greutatea tămâii, și cea mai mică mișcare, cea mai mică adiere dă naștere la milioane de vârtejuri microscopice. Distinge o ușă la stânga, o scară, începutul unui coridor la dreapta în capăt. Acum, așteaptă.